

Pomáhat a chránit

POLICEJNÍ PREZIDIUM ČESKÉ REPUBLIKY

Oddělení mediální komunikace a PR

Č. j. PPR-2193-7/ČJ-2013-990740

Praha 26. února 2013

Počet listů: 5

Přílohy: 6/35

VÝROČNÍ ZPRÁVA za rok 2012
o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb.,
o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

V souladu s ustanovením § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, předkládám Výroční zprávu o činnosti Policie České republiky v oblasti poskytování informací za rok 2012:

1. Počet podaných žádostí o informace

V roce 2012 bylo zaevidováno **309 (+39)** žádostí o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

2. Počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti

V roce 2012 bylo vydáno **89 (+19)** rozhodnutí o odmítnutí žádosti ve smyslu § 15 zákona č. 106/1999 Sb.

3. Počet podaných odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti

V roce 2012 bylo podáno **44 (+13)** odvolání proti rozhodnutí.

Strojnická 27
170 89 Praha 7

www.policie.cz

Tel.: +420 974 834 374
Fax: +420 974 834 714
Email: presspp@mvcz.cz

4. Opis podstatných částí každého rozsudku soudu

V roce 2012 bylo vydáno **6** rozsudků soudů, kterými bylo přezkoumáno rozhodnutí v oblasti poskytování informací:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. února 2012 čj. 6Ca 314/2008 - 56 příloha č. 1
Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. února 2012 čj. 6Ca 316/2008 - 60 příloha č. 2
Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. února 2012 čj. 6Ca 321/2008 - 63 příloha č. 3
Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. února 2012 čj. 9Ca 1/2009 - 70 - 80 příloha č. 4
Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. října 2012 čj. 7A 88/2010 - 48 - 52 příloha č. 5
Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. října 2012 čj. 7A 89/2010 - 42 - 46 příloha č. 6

5. Přehled vynaložených nákladů v souvislosti se soudními řízeními

V roce 2012 vynaložila Policie ČR v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle zákona č. 106/1999 Sb. **2.000 Kč**.

6. Výčet poskytnutých výhradních licencí

V roce 2012 **neposkytla** Policie ČR žádnou výhradní licenci.

7. Počet stížností podaných podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

V roce 2012 bylo podáno **26 (+6)** stížností na postup útvarů Policie ČR při vyřizování žádosti o informace podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb.

Důvody podání stížností:

- **9** stížností bylo směřováno na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace ve smyslu - **§ 16a odst. 1** zákona č. 106/1999 Sb.,
- **4** stížnosti z důvodu nesouhlasu s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6 zákona č. 106/1999 Sb. – podle ustanovení **§ 16a odst. 1 písm. a)** zákona č. 106/1999 Sb.,
- **9** stížností z důvodu, že informace nebyla poskytnuta v zákonné lhůtě a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti - **§ 16a odst. 1 písm. b)** zákona č. 106/1999 Sb.,
- **4** stížnosti z důvodu, že byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí ve smyslu - **§ 16a odst. 1 písm. c)** zákona č. 106/1999 Sb.,
- **1** stížnost směřovala proti výši úhrady nákladů, spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací - **§ 16a odst. 1 písm. d)** zákona č. 106/1999 Sb.

Způsob vyřízení:

- v **1** případě bylo stížnosti vyhověno v autoremeduře podle **§ 16a odst. 5** zákona č. 106/1999 Sb. a informace byly žadateli poskytnuty,
- nadřízený orgán v **16** případech postup povinného subjektu potvrdil podle ustanovení **§ 16a odst. 6 písm. a)** zákona č. 106/1999 Sb.,
- nadřízený orgán v **6** případech přikázal podle **§ 16a odst. 6 písm. b)** zákona č. 106/1999 Sb. povinnému subjektu, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí žádost vyřídil,
- v **1** případě byla stížnost vyřízena podle **§ 16a odst. 7 písm. b)** zákona č. 106/1999 Sb. snížením výše úhrady stanovené povinným subjektem.

Pozn.:

- v *jednom případě byly uvedeny dva důvody stížnosti (= důvody podání žádosti)*
- v *jednom případě vzal žadatel svou stížnost zpět (= způsob vyřízení žádosti)*
- v *jednom případě nebylo o stížnosti doposud rozhodnuto (= způsob vyřízení žádosti)*

8. Další informace vztahující se k uplatňování zákona č. 106/1999 Sb. a k poskytování informací veřejnosti a médiím

Z celkového počtu dotazů a žádostí o informace, na které Policie ČR v roce 2012 reagovala, představovaly žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. jen poměrnou část. Požadavky na informace ze strany novinářů, institucí a široké veřejnosti jsou zpravidla podávány neformálním způsobem, mimo režim výše uvedeného zákona. Policie ČR vyřizuje tyto požadavky bezprostředně nejčastěji telefonicky a prostřednictvím e-mailu. Informace o své činnosti poskytuje Policie ČR také proaktivně zejména prostřednictvím tiskových zpráv, briefingů, tiskových konferencí nebo zajištěním přístupu k informacím přímo na místě události. Policie ČR je rovněž trvale zapojena do dlouhodobých mediálních projektů, přispívá do pravidelných rubrik v tištěných médiích, pravidelných rozhlasových a televizních relací nebo cyklických pořadů.

I v roce 2012 pokračovala Policie ČR v dlouhodobé spolupráci s Českou televizí a televizí Nova v oblasti pátrání po hledaných a pohřešovaných osobách, případně věcech, odhalování pachatelů trestných činů a objasňování kriminálních případů. V České televizi je pravidelně vysílán pořad Na stopě, v TV Nova, pak pravidelná pátrací relace v pořadu Snídaně s Novou. Třetím rokem Policie ČR poskytuje informace k vývoji závažných kriminálních kauz do pořadu Krimi zprávy na Prima family. Policie ČR od září roku 2012 spolupracuje s ČT1 na pořadu Tísňová linka, což je obdoba pořadu TV Nova 112 – V ohrožení života, na jehož tvorbě se Policie ČR rovněž podílela. Další aktivitou Policie ČR ve směru podávání informací široké veřejnosti je participace na přípravě magazínu TÍSEŇ.tv, který se snaží o objektivní zpravodajství z oblasti bezpečnostních sborů, tedy o reporting činnosti Integrovaného záchranného systému. V neposlední řadě Policie ČR dlouhodobě spolupracuje na pořadu Střepiny televize Nova, který shrnuje nejdůležitější kauzy uplynulého týdne, týkající se mj. Policie ČR a analyzuje je v originálních reportážích.

Stálou informační základnou pro veřejnost jsou denně aktualizované internetové stránky Policie ČR, které kromě aktuálních zpráv a zpráv o bezpečnostní situaci v regionech (doprava, trestní kauzy, statistiky, analýzy, preventivní informace aj.) rovněž obsahují povinně zveřejňované informace podle výše uvedeného zákona. Zprávy na policejním internetovém portálu jsou využívány Českou tiskovou kancelář, agenturou Mediafax, internetovými informačními servery, rozhlasovými a televizními stanicemi a dalšími celorepublikovými a regionálními médii.

Za rok 2012 jsme zaznamenali více než 7,3 mil. (r. 2011 – 6,5 mil.) návštěv internetových stránek www.policie.cz. Ve více než 4 mil. (r. 2011 – 3,6 mil.) případů se jednalo o tzv. „unikátní návštěvníky“. Tito návštěvníci si v rámci stránek www.policie.cz zobrazili celkem 23,7 mil. (r. 2011 – 23,2 mil.) článků (odkazů), kdy tyto články byly celkově zobrazeny v počtu více než 40 mil. (r. 2011 – 39 mil.).

Druhým rokem je v komunikaci se širokou veřejností využíván Twitter účet Policie České republiky [www.twitter.com/@policie_cr](https://twitter.com/policie_cr), který byl pilotně zprovozněn dne 13. září 2011. Twitter je mikrobloggerovací služba, která je jedním z leaderů social media služeb současného webu. Slouží jako zdroj nejnovějších zpráv. Na účtu je zveřejňován výběr ze zpravodajství policie a informace v případě vyhlášení „Dítěte v ohrožení“. Twitter tedy slouží jako podpůrný informační kanál pro www.policie.cz. Za rok 2012 získal účet 960 nových odběratelů (r. 2011 – 220, celkem 1180). Policie ČR zde za uvedené období publikovala 727 nových tweetů (r. 2011 – 365, celkem 1092). Použití Twitteru státními institucemi je v ČR stále poměrně ojedinělé, Policie ČR se tímto zařadila mezi moderní úřady, které využívají současné trendy moderní formy komunikace se svými klienty.

V rámci Policie ČR jsou provozována „Kontaktní a koordinační centra“ (*dále jen kontaktní centra*), která slouží pro styk a komunikaci s širokou veřejností. V roce 2012 byla v rámci povinného subjektu nově otevřena tři centra na území Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, konkrétně na obvodním oddělení Némčice nad Hanou (územní odbor */dále jen ÚO/* Prostějov), Konice (ÚO Prostějov) a Olomouc 4 (ÚO Olomouc). Na Krajském ředitelství policie kraje Vysočina bylo otevřeno pět kontaktních center, a to na obvodním oddělení Chotěboř (ÚO Havlíčkův Brod), Pacov (ÚO Pelhřimov), Třešť (ÚO Jihlava), Bystřice nad Pernštejnem (ÚO Žďár nad Sázavou) a v rámci územního odboru Třebíč. Nová kontaktní místa byla rovněž vytvořena v rámci Krajského ředitelství policie Zlínského kraje – na obvodním oddělení Holešov (ÚO Kroměříž), Bystřice pod Hostýnem (ÚO Kroměříž), Horní Lideč (ÚO Vsetín) a na územním odboru Kroměříž a Vsetín.

Nejčastější témata dotazů:

- statistiky trestné činnosti a dopravní nehodovosti
- vyšetřování přestupků a trestné činnosti (probíhající trestní řízení, nahlížení do spisového materiálu)
- otázky týkající se trestního řízení (znalecké posudky, kriminalistické expertizy, institut zvláštní ochrany a pomoci, ochrana svědka, krátkodobá ochrana osob)
- vyšetřování dopravních nehod
- interní akty řízení, zákony, vyhlášky
- platy, výše odměn a výsluhové nároky (vedoucí pracovníci, řadoví policisté, bývalí policisté)
- systémové úpravy a změny ve výkonu služby a organizační struktura policie v souvislosti s ekonomickými úsporami v rámci Policie ČR
- problematika služby dopravní policie (využití a vybavení služebních vozidel - radary, provoz na pozemních komunikacích, pravidla silničního provozu, dopravní nehodovost, bezpečnostní situace, značení komunikací, dopravně – bezpečnostní akce, oprávněnost měření rychlosti, metodika)
- bezpečnostní akce a policejní opatření, zajištění veřejného pořádku

- postup policistů při plnění služebních povinností (konkrétní policejní zásahy, oprávněnost zásahu, adekvátnost zásahu, ústrojová kázeň, identifikace policistů)
- vyčíslení nákladů na policejní akce (povolená shromáždění, sportovní utkání, koncerty, nasazení vrtulníku)
- problematika služby cizinecké policie (počty cizinců v jednotlivých lokalitách ČR)
- korupce
- pátrání po osobách
- veřejné zakázky
- možnosti uplatnění u Policie ČR (systém přijímacího řízení, podmínky přijetí, volná pracovní a služební místa)
- zajišťování poradenské činnosti u Policie ČR
- informace o logu Policie ČR
- podklady pro bakalářské a diplomové práce

plk. Mgr. Pavla Kopecká v. r.

vedoucí oddělení

Ry. Ivanov
28/7/12
6722
NEV

6Ca 314/2008 - 56

MINISTERSTVO VNITRA ČR	
odbor právní	
Dokladová	28-05-2012
Č. j.	MV-84213-10/P-2008
Počet listů:	2 Přílohy: 1

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: [redacted] proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. července 2008 č.j.: MV-49374-8/KM-2008,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. července 2008 č.j.: MV-49374-8/KM-2008 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 2.000,- Kč , a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. července 2008 č.j.: MV-49374-8/KN-2008, kterým bylo rozhodnuto podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.), že postup Policie ČR, Okresního ředitelství Vyškov, při vyřizování žádosti žalobce o informace z 27.5.2008 se potvrzuje jako správný. Žalobce v žalobě uvedl, že dne 27.5.2008 požádal pana [redacted] podle zákona č. 106/1999 Sb. o informaci, která mu však nebyla poskytnuta. Dne 16.6.2008 podal na jmenovaného stížnost, dne 21.6.2008 mu bylo doručeno vyznění o postoupení věci Ministerstvu vnitra. Dne 21.7.2008 mu pak bylo doručeno napadené rozhodnutí. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí žalovaného je nicotné, neboť je v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb. a se zákonem č. 500/2004 Sb. Z rozhodnutí nelze určit, který postup Policie ČR je správný. Žalovaný nepostupoval v souladu s Ústavou České republiky, se zákonem o Policii, se správním řádem a se zákonem o svobodném přístupu k informacím. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že odpověď na žádost žalobce o sdělení, podle jakého zákona a paragrafu postupovala policie při vyřizování jeho odvolání proti odložení ad akta ve věci č.j. ORVY-9122/ČJ-15/2007, byla vypracována dne 26.3.2008 a žadateli doručena 29.3.2008. V další žádosti ze dne 27.5.2008 pak žalobce požadoval podle zákona č. 106/1999 Sb. opětovně informaci, podle jakého zákona a paragrafu postupovala policie při vyřizování jeho odvolání ve věci ORVY-9122/ČJ-15/2007. Žalobce tedy položil otázku totožnou s otázkou, kterou obsahovala jeho žádost ze dne 18.3.2008 a na kterou dostal odpověď v dopise ze dne 26.3.2008. Na opakovaný dotaz mu již nebylo odpovězeno. Dne 16.6.2008 podal žalobce u Okresního ředitelství Policie ČR Vyškov stížnost na postup pana rady [REDAKCE] při vyřizování žádosti o informace ze dne 27.5.2008 s tím, že povinný subjekt nereagoval na jeho žádost o informaci. O této stížnosti bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Žalobce si stěžoval na postup při vyřizování jeho žádosti o informace, jako konkrétní stížnostní důvod uvedl, že mu nebyla poskytnuta informace ani nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí. Tento stížnostní důvod nemohl obstát, neboť žadateli byla informace poskytnuta již před tím, než o ni dne 16.4.2008 požádal, a to v odpovědi ze dne 26.3.2008. Žalovaný přezkoumal postup povinného subjektu z hlediska žalobcem uvedeného stížnostního důvodu a rozhodl tak, že postup povinného subjektu potvrdil. Ve výroku rozhodnutí je srozumitelně uvedeno, že se postup Policie ČR, Okresního ředitelství Vyškov, potvrzuje jako správný. Došlo pouze k písařské chybě, když poskytnutí informace bylo dáno dopisem ze dne 26.3.2008, avšak v napadeném rozhodnutí je nesprávně uvedeno datum 26.4.2008.

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, ve které uvedl, že žádost ze dne 17.3.2008 není předmětem této žaloby a rovněž tak předmětem žaloby není ani odpověď policie datovaná 26.4.2008 doručená žalobci dne 29.3.2008, která neobsahuje požadovanou odpověď. Rovněž tak předmětem řízení není žádost ze dne 15.4.2008. Předmětem tohoto řízení je vyřízení žádosti o informace ze dne 27.5.2008.

Při jednání, na které se žalobce, ať řádně předvolán, nedostavil, zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že dne 18.3.2008 byla Policií ČR, Okresnímu ředitelství Vyškov, doručena písemnost žalobce, ve které žalobce žádal o sdělení, podle jakého zákona a paragrafu postupovala policie při vyřizování jeho odvolání proti odložení věci ve spisu č.j. ORVY-9122/ČJ-15-2007. Další část žádosti se pak týkala věci vedené pod č.j. ORVY-1487/TČ-04-2007. Na tuto žádost reagovala Policie ČR, Okresní ředitelství Vyškov, dopisem, který je datován dnem 26.4.2008 č.j. ORVY-1946/ČJ-2008-KR. K otázce upřesnění, podle jakého zákona a ustanovení zákona bylo postupováno ve věci odvolání žalobce, bylo uvedeno, že ve věci č.j. ORVY-9122/ČJ-2007-15 bylo postupováno podle zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění. Protože nebylo zjištěno podezření ze spáchání trestného činu při přestupku, byla celá věc odložena ad akta. Nebylo vydáno žádné rozhodnutí, a proto se odvolání proti rozhodnutí jeví jako neopodstatněné. Byla provedena kontrola postupu policistů v celé věci, o výsledku kontroly byl žadatel informován. Tuto písemnost žalobce převzal dne 29.3.2008.

Pokud se jedná o žádost ze dne 15.4.2004 a o reakci na tuto žádost ze dne 15.5.2008, tyto písemnosti se netýkají věci vedené pod č.j. ORVY-9122/ČJ-2007-15. Dne 27.5.2008 pak byla doručena Policií ČR, Okresnímu ředitelství Vyškov, další písemnost žalobce, ve které

sice odkazuje na odpověď policie ze dne 15.5.2008, ale poté se obsah jeho žádosti o informace vztahuje k věci vedené pod č.j. ORVY-9122/ČJ-15/2007. V závěru této žádosti je uvedeno, že žadatel žádá o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb. o tom, podle jakého zákona a paragrafu postupovala policie při vyřizování jeho odvolání ve věci ORVY-9122/ČJ-15-2007.

Dne 16.6.2008 pak byla Policii ČR, Okresnímu ředitelství Vyškov, doručena stížnost žalobce na postup při vyřizování žádosti o informace ze dne 27.5.2008. Žalobce ve stížnosti uvedl, že na jeho žádost o informace nebylo reagováno. O podané stížnosti rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že se postup Policie ČR, Okresního ředitelství Vyškov, když stěžovateli byla informace poskytnuta již dopisem ze dne 26.4.2008, potvrzuje jako správný. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že povinný subjekt na žádost o informaci, podle jakého zákona a paragrafu postupovala policie při vyřizování odvolání ve věci č.j. ORVY-9122/ČJ-15-2007, dal stěžovateli odpověď ve svém dopise č.j. ORVY-1946/ČJ-2008-KR ze dne 26.dubna 2008, kterým reagoval na jeho přípis ze 14.dubna 2008. Z tohoto důvodu již na jeho podání ze dne 27.5.2008 neobsahující nové skutečnosti, byť tentokrát modifikované jako žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., nereagoval, neboť svou předchozí odpověď považoval za postačující. V postupu povinného subjektu nadřízený orgán neshledal žádné pochybení, neboť ten požadovanou informaci podal dne 26.4.2008, když reagoval na podání stěžovatele ze 14.4.2008, které stejnou otázku obsahovalo. Z toho důvodu postup povinného subjektu byl jako správný potvrzen.

Z písemností založených ve správním spise vyplývá, že první žádost žalobce o poskytnutí informace, podle jakého zákona a paragrafu postupovala policie při vyřizování jeho odvolání proti odložení věci ve spisu č.j. ORVY-9122/ČJ-15-2007, je ze dne 17.3.2008 a Policii ČR, Okresnímu ředitelství Vyškov byla doručena dne 18.3.2008. Odpověď na tuto žádost je datována dnem 26.4.2008, ale vzhledem k datu doručení dne 29.3.2008, je zřejmé, že v datování jde o chybu v psaní a že odpověď je ze dne 26.3.2008. Další žádost o poskytnutí této informace s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb. je datována dnem 27.5.2008 a Policii ČR, Okresnímu ředitelství Vyškov byla doručena dne 27.5.2008. Žádná žádost o vysvětlení shora uvedené otázky ze dne 14.4.2008 ve spise založena není. Údaje uvedené v odůvodnění tedy nemají oporu v obsahu správního spisu a napadené rozhodnutí to ve svém důsledku činí nepřezkoumatelným, neboť nelze dovodit, že žalovaný při vydávání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutečností, které se dané žádosti o informace týkají. Napadené rozhodnutí neobsahuje žádný údaj o žádosti žalobce ze dne 17.3.2008, naopak vychází z toho, že odpověď ze dne 26.4.2008 (bez konstatování chyby v dataci) reagovala na žádost ze dne 14.4.2008. Taková však ve spise založena není, když žádost o přezkoumání postupu policie a Okresního státního zastupitelství ve Vyškově ze dne 15.4.2008 se týká jiné záležitosti.

Ze shora uvedených důvodů soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 3. července 2008 č.j.: MV-49374-8/KM-2008 podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci úspěch. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.
O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2012

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová

Ng. Karina 6746/100
Cháber

6Ca 316/2008 - 60

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA ČR	
odbor právní	
Došlo:	- 4 -06- 2012
Č.j.:	4V-84214-9/P-2008
Počet listů:	2
Přílohy:	

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: [redacted] proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. srpna 2008 č.j.: MV-49374-11/KM-2008,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18.srpna 2008 č.j.: MV-49374-11/KN-2008, kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho stížnosti ze dne 21.7.2008 tak, že podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.), se postup Policie ČR, Okresního ředitelství Vyškov, když stěžovateli byla informace poskytnuta, potvrzuje jako správný.

Žalobce v žalobě uvedl sled podání, která adresoval Policii ČR ve Vyškově, a namítl, že napadené rozhodnutí je nicotné z důvodu rozporu se zákonem č. 500/2004 Sb. a se zákonem č. 106/1999 Sb. Uvedl, že předmětem řízení je žádost o informace spolu se stížností podle zákona č. 106/1999 Sb. a nikoli postup Policie ČR, Okresního ředitelství Vyškov. Nelze přesně určit, který a jaký postup policie je správný. Z tohoto důvodu je dle názoru žalobce rozhodnutí zmatečné. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dne 16.4.2008 byla na Okresní ředitelství Policie ČR Vyškov doručena žádost žalobce o odpověď na 10 položených otázek. Odpověď ze dne 14.5.2008 č.j. ORVY-2744/ČJ-2008-57-GR byla žalobci doručena dne 21.5.2008. Dne 2.6.2008 byla doručena další žádost nazvaná Upřesnění odpovědi ze dne 14.5.2008 ve věci č.j. ORVY-2744/ČJ-2008-57-GR, v níž žalobce opětovně požaduje odpověď na otázky 1 až 6

a 9 a 10, neboť s odpověďmi v dopise ze dne 14.5.2008 nebyl spokojen. Ze žádosti vyplývá, že odpověď na otázky požaduje podle zákona č. 106/1999 Sb. Odpověď na znovu položené dotazy byla vypracována pod č.j. ORVY-2744/ČJ-2008-57 dne 16.6.2008. Tuto písemnost žalobce obdržel dne 21.6.2008. Dne 27.6.2008 byla doručena další žádost nazvaná Další upřesnění odpovědi ze dne 16.6.2008 ve věci č.j. ORVY-2744/ČJ-2008-57-GR. Odpověď byla vypracována dne 10.7.2008 pod č.j. ORVY-2744/ČJ-2008-57 a žalobce tuto odpověď obdržel dne 21.7.2008. V této odpovědi byl žalobce vyrozuměn, že jeho otázky byly již zodpovězeny v dopisech ze dne 14. a 16.6. 2008 a že tyto odpovědi lze považovat za dostačující.

Dne 29.7.2008 podal žalobce stížnost na postup pana rady [REDAKCE] při vyřizování žadatelské žádosti o informace ze dne 27.6.2008. Tato stížnost byla podána dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Rozhodnutím ze dne 18.8.2008 č.j. MV-49374-11/KN-2008 bylo o této stížnosti rozhodnuto.

V daném případě žalobce ve stížnosti uvedl stížnostní důvod obsažený v § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., tedy, že mu po uplynutí lhůty nebyla poskytnuta informace a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí. Uvedený stížnostní důvod nemohl obstát, neboť žadateli byla informace poskytnuta již v dopisech ze dne 14.5 a 16.6.2008, o čemž byl žalobce vyrozuměn dopisem ze dne 10.7.2008. Ve smyslu § 16a odst. 6 tedy žalovaný při rozhodování o stížnosti žalobce přezkoumal postup povinného subjektu z hlediska žalobcem uvedeného stížnostního důvodu a rozhodl tak, že postup povinného subjektu potvrdil. Ve výroku rozhodnutí je zcela srozumitelně uvedeno, že se postup policie, když stěžovateli byla informace poskytnuta, potvrzuje jako správný.

Při jednání, na které se žalobce, ač řádně předvolán, nedostavil, zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správného spisu, který byl soudu předložen, vyplývají skutečnosti, tak jak byly uvedeny ve vyjádření žalovaného. Dne 16.4.2008 byla na Policii ČR, Okresní ředitelství ve Vyškově, doručena žádost o odpověď na 10 otázek s tím, že na vstupních dveřích do budovy policie jsou zákazové symboly, např. přeškrtnutý mobilní telefon v červeném kolečku. Otázky poté byly vypracovány následovně:

1. Co tento symbol znamená
2. Podle jakého zákona je vylepen
3. Kdo se tímto zákazem má řídit
4. Platí zákaz telefonování z mobilního telefonu jen ve vstupní hale pro veřejnost nebo po celé budově
5. Ve vstupní hale se může používat fotografický přístroj
6. Proč pan [REDAKCE] zakázal fotografování ve vstupní hale
7. Je povolen v budově policie podomní prodej (v tomto případě prodej knih)
8. Za jakých podmínek
9. Proč mi nebylo umožněno nafotit tyto prodávané knihy
10. Je vám známo jméno firmy a prodejce, který nabízel tyto knihy na Policii ve Vyškově dne 15.4.2008 v cca 11.30 hodin

Na tuto žádost byla vypracována odpověď dne 14.5.2008 č.j. ORVY-2744/ČJ-2008-57/GR, ve které bylo uvedeno, že symbol – přeškrtnutý mobilní telefon v červeném kolečku – znamená, že v této budově je příchozím stranám zakázáno používat mobilní telefony

vzhledem k tomu, že se jedná o režimové pracoviště. Občané vstupující do budovy Okresního ředitelství Policie ČR ve Vyškově jsou ve vstupním vestibulu mj. informováni, že v této budově je přísně zakázáno používat záznamovou techniku s odkazem na §§ 2, 11, 12 zákona č. 40/1964 Sb. a na zákon č. 412/2005 Sb. Informace pro příchozí je natolik srozumitelná, že nepotřebuje další vysvětlení. Podomní prodej není povolen, nebyl však ani zakázán, avšak zákaz byl již uskutečněn. Dle vyjádření občanské zaměstnankyně policie ji navštívila její známá s ukázkou knih, o kterou ji předtím požádala. Po této odpovědi následovala další žádost, ve které je již výslovný odkaz na zákon č. 106/1999 Sb. a ve které žalobce žádá o další doplňující odpovědi na otázky č. 1 až 6 a č. 9 a 10. Na tuto žádost byla vypracována odpověď ze dne 16.6.2008, ve které je k bodu 1 uvedeno, že symbol přeškrtnutého mobilního telefonu znamená regulaci používání mobilních telefonů. Tento symbol je vylepen podle občanského zákoníku (otázka č. 2). Tímto zákazem se mají řídit veškeré osoby přicházející do budovy (otázka č. 3). Ve vstupní hale se používání mobilního telefonu za normálního provozu toleruje, ovšem s ohledem na ostatní přítomné osoby (otázka č. 4). Používat fotografický přístroj ve vstupní hale lze pouze s ohledem na soukromí ostatních přítomných osob (otázka č. 5). K zákazu fotografování ve vstupní hale došlo proto, že narušovalo soukromí ostatních osob (otázka č. 6). Z tohoto důvodu také nebylo dovoleno nafotit prodávané knihy (otázka č. 9). Jméno prodejce, který nabízel knihy dne 15.4.2008, není známo, knihy byly soukromé osoby (otázka č. 10).

Nato následovalo další podání žalobce ze dne 27.6.2008, ve kterém požadoval další upřesnění odpovědi ze dne 16.6.2008. Na tuto žádost bylo reagováno dopisem ze dne 10.7.2008, ve kterém ředitel Policie ČR, Okresního ředitelství Vyškov, žalobci sdělil, že předchozí vyřízení jeho žádosti ze dne 14.5. a 16.6.2008 považuje za dostačující a plně odpovídající zákona č. 106/1999 Sb. Poté žalobce podal stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. s tím, že na otázky položené v žádosti ze dne 27.6.2008 mu nebylo odpovězeno. O této stížnosti bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 18.srpna 2008 č.j. MV-49374-11/KN-2008 tak, že se postup Policie ČR, Okresního ředitelství Vyškov, kdy stěžovateli byla informace poskytnuta, potvrzuje jako správný. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že povinný subjekt dle jeho názoru na položené otázky dal stěžovateli dostatečné odpovědi ve svých sděleních ze dne 14.5., 16.6. a 10.7.2008 a postupoval v souladu s ustanoveními zákona č. 106/1999 Sb. V postupu povinného subjektu neshledal žádná pochybení, neboť ten požadovanou informaci podal, a z tohoto důvodu postup povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. jako správný potvrdil.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.).

Žalobce v podané žalobě namítl, že předmětem řízení je žádost o informace spolu se stížností podle zákona č. 106/1999 Sb., nikoliv postup Policie ČR, a že nelze přesně určit, který a jaký postup policie je správný. Z tohoto důvodu je dle názoru žalobce rozhodnutí zmatečné.

Tyrdil-li žalobce dále, že předmětem řízení je žádost o informace spolu se stížností a nikoliv postup Policie ČR Okresního ředitelství Vyškov, nelze mu dát za pravdu. Podle § 16a odst. 1 úvodní věty se stížnost podává na postup při vyřizování žádosti o informace. Předmětem rozhodování o stížnosti je tedy postup povinného subjektu při vyřizování žádosti

o informace. Jestliže se tedy žalovaný vyjadřoval ve výroku napadeného rozhodnutí k postupu povinného subjektu, postupoval zcela v souladu s právě citovaným ustanovením, jakož i s § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Není správný ani názor žalobce, že nelze určit, který postup policie je správný a že rozhodnutí je zmatečné. Z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný rozhodoval o stížnosti ze dne 21. 7. 2008 podané žalobcem podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. na postup Policie ČR, Okresního ředitelství Vyškov při vyřizování jeho žádosti o informace z 1.6. a jejího doplnění ze dne 27.6.2008. Je tedy jednoznačně určeno, o jaké stížnosti žalovaný rozhodoval a dále je výslovně uvedeno, že se jednalo o postup Policie České republiky, Okresního ředitelství Vyškov spočívající v tom, že stěžovateli byla informace poskytnuta. Z rozhodnutí je tedy zjevné, o čem bylo rozhodováno a jaký postup povinného subjektu byl potvrzen. Soud považuje za potřebné dále poukázat na to, že shodně o obdobných námitkách žalobce ve věci stížnosti na postup povinného subjektu rozhodoval Městský soud v Praze již rozsudkem ze dne 15.12.2010 č.j. 10 Ca 193/2008-22.

Na základě shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2012

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Marcela Brabcová

*Př. Revizní (2007) NEV
29/5/12/1*

6Ca 321/2008 - 63

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA ČR	
odbor právní	
Došlo:	29-05-2012
Č. j.:	MV-90915-10/P-2008
Počet listů:	2
Přílohy:	1

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: [REDAKCE] proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. července 2008 č.j.: MV-49374-7/KM-2008,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. července 2008 č.j.: MV-49374-7/KN-2008, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Okresního ředitelství Vyškov, ze dne 27. května 2008 č.j. ORVY-2294/ČJ-16/2008, a kterým bylo toto rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace ze dne 12.5.2008 potvrzeno. V žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nicotné, neboť je v rozporu se zákonem č. 500/2004 Sb. a se zákonem č. 106/1999 Sb. Dle žalobce žalovaný nepostupoval v souladu s Ústavou České republiky, se zákonem o policii, se správním řádem a se zákonem o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve uvedl, jaké události předcházely žádosti žalobce o informaci. Jednalo se o to, že dne 2.4.2008 žalobce oznámil telefonicky na Obvodní oddělení Policie ČR ve Vyškově incident se státní zástupkyní na Okresním státním zastupitelství ve Vyškově. Na místo byla vyslána hlídka policie a o věci byl sepsán policistou úřední záznam a se žalobcem byl sepsán úřední záznam o podaném vysvětlení. Věc byla dne 3.4.2008 postoupena okresnímu státnímu zástupci ve Vyškově k posouzení. Dne 4.4.2008 se věc opakovala, žalobce opět volal policii na Okresní státní zastupitelství ve Vyškově. Po telefonickém ověření nebyla hlídka policie na místo vyslána. Dne 7.4.2008 doručil žalobce vedoucímu Obvodnímu oddělení Policie ČR Vyškov žádost o odpověď na 12 otázek

vztahujících se ke dni 4.4.2008, kdy hlídka policie nepřijela na jeho žádost na Okresní státní zastupitelství ve Vyškově. Dne 14.4.2008 se pak žalobce dostavil osobně na Obvodní oddělení Policie ČR Vyškov, kdy s ním byl sepsán protokol o podání vysvětlení podle § 12 zákona č. 283/1991 Sb.

Dne 6.5.2008 vedoucí Obvodního oddělení Policie ČR Vyškov vypracoval písemnou odpověď na dotazy žalobce ze dne 7.4.2008. Tato odpověď byla žalobci doručena dne 21.5.2008, zásilka byla od 9.5.2008 uložena na poště. Dne 12.5.2008, tedy v době, kdy odpověď ze dne 6.5.2008 byla uložena na poště, obdržel vedoucí Obvodního oddělení policie ČR Vyškov žádost žalobce ze dne 6.5.2008, jejíž obsah byl totožný se žádostí ze dne 7.4.2008. Z nově podané žádosti navíc vyplývalo, že je výslovně podávána podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Odpověď na dotazy byla vypracována povinným subjektem, tedy Okresním ředitelstvím Policie ČR Vyškov, dne 27.5.2008 pod č.j. ORVY-2294/ČJ-16-2008. Rozhodnutím o částečném odmítnutí žádosti byl odmítnut dotaz na jména policistů s odkazem na § 8a a § 11a zákona č. 106/1999 Sb. a odmítnutí informací požadovaných dotazy č. 11 a 12 bylo odůvodněno tím, že tyto informace nepatří mezi informace uvedené v § 3 odst. 3 téhož zákona. Žalovaný ve vyjádření poukázal na to, že žalobce neuvádí žádné konkrétní skutkové a právní důvody pro tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce v reakci na vyjádření žalobce uvedl, že na skutečnostech uvedených v žalobě trvá.

Při jednání, které proběhlo bez účasti řádně předvolaného žalobce, zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu, který byl soudu doručen, vyplývá, že žalobce požádal podáním ze dne 6. 5. 2008 o poskytnutí informací. Jeho žádost obsahovala 12 otázek na postup Policie České republiky, Obvodního oddělení ve Vyškově dne 4. 4. 2008 při telefonické žádosti žalobce, aby policie zjedнала zákonnost na Okresním státním zastupitelství ve Vyškově. Jednalo se o tyto požadované informace:

1. Jméno policisty, který přijímal žádost žalobce o pomoc.
2. Jméno policisty, který rozhodl, že policie ve Vyškově žádosti o pomoc nevyhoví.
3. Podle jakých skutečností rozhodla oprávněná osoba nevyhovět žádosti o pomoc?
4. Podle jakého zákona a ustanovení oprávněná osoba rozhodla o nevyhovění žádosti?
5. Dostalo policejní oddělení ve Vyškově o pomoc z linky 158?
6. Jakou formou žádost z linky 158 obdrželo?
7. Co bylo obsahem sdělení z linky 158?
8. Jak policejní oddělení naložilo s touto žádostí?
9. Je povinno žádosti z linky 158 vyhovět?
10. Proč nepovažovala policie ve Vyškově za nutné žalobce informovat, že nepřijede, ač to v prvním telefonátu slíbila?
11. Policista [redacted] osobně volal nebo byl kontaktován Okresním státním zastupitelstvím ve Vyškově v uvedené věci?
12. Pokud kontaktován byl, jaké jméno této osoby?

Rozhodnutím ze dne 27. května 2008 č.j. ORVY-2294/ČJ-16-2008 povinný subjekt, částečně odmítl žádost o poskytnutí informací ve vztahu k otázkám č. 1, 2, 11 a 12.

Jako důvod odmítnutí bylo uvedeno, že jméno požadované v otázkách č. 1 a 2 je osobním údajem ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb. a požívá ochrany podle občanského zákoníku. Poskytnutí těchto informací je tedy omezeno v § 8a zákona č. 106/1999 Sb. . Nadto informace požadované v otázce č. 2 nejsou zaznamenány na žádném nosiči, tudíž nepatří mezi informace dle § 3 odst. 3 téhož zákona a mají i povahu vnitřních pokynů dle § 11 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Informace požadované v otázkách č. 11 a 12 nelze poskytnout, protože nejsou zaznamenány na žádném nosiči, tudíž nepatří mezi informace dle § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje. V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán popsal události, které předcházely podání žádosti o informace. K rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace pak uvedl s odkazem na § 11 občanského zákoníku § 8a zákona č. 106/1999 Sb., že odpověď na otázku č. 1 (jméno policisty, který přijímal žádost o pomoc) bylo na místě odmítnout, navíc v tomto případě osobu nelze s naprostou jistotou určit. To vylučuje i případnou námitku, že ochrana osobnosti není v tomto případě tak kategorická, když se jedná o policistu, který má statut veřejného činitele. Totéž odvolací orgán shledal u otázky č. 2 (jméno policisty, který rozhodl, že policie žádosti nevyhoví). V tomto případě je odmítnutí odpovědi dále zdůvodněno poukazem na § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., neboť se nejedná o informaci podle citovaného zákona, neboť není zaznamenána na jakémkoliv nosiči. Pro tento poslední uvedený důvod pak bylo odmítnuto i poskytnutí informace na otázky č. 11 a 12 (zda pan [redacted] volal nebo byl kontaktován Okresním státním zastupitelstvím ve Vyškově v uvedené věci a pokud byl kontaktován, tak kým). Telefonní hovory vedené mezi policií a Okresním státním zastupitelstvím ve Vyškově k problematice řešení věci měly charakter vnitřních pokynů podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z obecně formulovaného žalobního bodu soud dovodil, že žalobce namítá nicotnost rozhodnutí žalovaného z důvodu jeho rozporu s vyjmenovanými právními předpisy.

Při úvaze o oprávněnosti námítky nicotnosti napadeného rozhodnutí soud přihlédl i dříve vydanému rozsudku Městského soudu v Praze, který se týkal stížnosti podané žalobcem ve věci předmětné žádosti o informace. V tomto rozsudku ze dne 15.12.2010 č.j. 10 Ca 193/2008-22 Městský soud v Praze k otázce nicotnosti správního rozhodnutí uvedl následující:

„Teorie považuje za nicotný ten správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti (srov. Hendrych, D. a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 5. vydání. C. H. Beck, Praha, 2003, s. 136-141).

K pojmu nicotnosti se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2006, č. j. 1 Afs 6/2005 - 65 (dostupný na www.nssoud.cz), kde uvedl, že *ke nicotnosti je soud povinen hledět z úřední povinnosti. Vady, které způsobují nicotnost, jsou např. absolutní nedostatek*

pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu).“

S těmito závěry se soud zcela ztotožňuje i v dané věci. Ze shora uvedených skutečností vyplývá, že nicotnost správního rozhodnutí nemůže způsobit pouhý rozpor s právními předpisy, tedy nezákonnost rozhodnutí či vady řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Nicotnost rozhodnutí nezpůsobí ani jeho případná nepřezkoumatelnost. O takový případ se však v dané věci nejedná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v potřebném rozsahu rozvedl, z jakých důvodů dospěl k závěru, že odvolání nebylo podáno důvodně a částečné odmítnutí žádosti o informace ze dne 6.5.2008 bylo učiněno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 106/1999 Sb. K tvrzení žalobce, že při vyřizování jeho žádosti o informace došlo k porušení Ústavy, zákona o Policii České republiky, správního řádu a zákona o svobodném přístupu k informacím, je třeba uvést, že v daném případě povinný subjekt nepostupoval podle zákona o Policii ČR. Právo na informace naznamená, že zákonem nemohou být předvídaný situace, kdy požadované informace nebudou moci být podány. Odmítnutí žádosti pak nelze považovat za porušení práva na informace, neboť v zákonem stanovených případech tomu tak být může. Jestliže žalovaný uvedl, že ohledně odmítnuté části žádosti o informace nejsou k dispozici záznamy, ze kterých by bylo možné požadované údaje vyhledat, potom nelze považovat za porušení zákona č. 106/1990 Sb., byla-li žádost o informace v té části, kde záznamy neexistují, odmítnuta.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního

soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2012

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM

REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: [redacted], proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezídium**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 30.10.2008, č.j.: PPR-23470-1/ČJ-2008-99KP,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 30.10.2008, č.j.: PPR-23470-1/ČJ-2008-99KP a rozhodnutí Policie České republiky, Správy hlavního města Prahy ze dne 10.2.2006, č.j.: PSP-118/OKS-ČJ-85-2006, se z r u š u j í.**
- II. **Policie České republiky, Správa hlavního města Prahy je povinna poskytnout žalobci ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace ze stížnostního spisu č.j.: PSP-229/OKS-ST-102-2005 na listech č. 34 až 39 v úplném rozsahu.**
- III. **Policie České republiky, Správa hlavního města Prahy je povinna poskytnout žalobci ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace ze stížnostního spisu č.j.: PSP-229/OKS-ST-102-2005 na listech č. 41 až 42 v rozsahu údajů, které neumožňují identifikaci osoby, již se tyto listiny týkají.**
- IV. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým policejní prezident (dále jen „žalovaný“) změnil rozhodnutí Policie České republiky, Správy hl. m. Prahy ze dne 10.2.2006, č.j.: PSP 118/OKS-ČJ-85-2006, jímž bylo podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), a podle ust. § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnuto tak, že žádosti žalobce o poskytnutí informací ze stížnostního spisu pod č.j.: PSP-229/OKS-ST-102-2005 se v části nevyhovuje, neposkytnou se informace z uvedeného spisu na listech č. 34 až 39, a na listech č. 40 až 42 podle ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Napadeným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že část výroku, která zní, *„Neposkytnou se informace z uvedeného spisu na listech č. 34 až 39, a na listech č. 40 až 42 podle ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.“* bude nově znít *„Neposkytnou se informace z uvedeného spisu na listech č. 34 až 39, s odkazem na ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve znění platném a účinném ke dni podání žádosti a informace na listech č. 41 a 42 s odkazem na ust. § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve znění platném a účinném ke dni podání žádosti. Ohledně seznámení s informacemi na listech č. 34 až 39 odkazuje se odvolatel na příslušný ústřední orgán státní správy. Ohledně seznámení s informacemi na listech č. 41 a 42 odkazuje se odvolatel na příslušný správní orgán územní samosprávy.“*

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný sdělil, že v odvolacím řízení bylo zjištěno, že na listech č. 34 až 39 jsou informace, jejichž původcem je Ministerstvo dopravy a spojů (písemnost zn. 2769/2002-0160 ze dne 04.12.2002, věc: usměrnění činnosti - 17/02160 - při projednávání přestupků podle § 30 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů) a že se jedná o informace, vztahující se k působnosti tohoto ministerstva. Subjektem povinným k poskytnutí informací, které se vztahují k působnosti Ministerstva dopravy a spojů je výlučně toto ministerstvo, nikoliv správní orgán I. stupně. Dle žalovaného je tato interpretace ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. žalobci dobře známa, neboť sám takový výklad uplatnil např. v odvolání ze dne 27.12.2005, které podal v jiné věci (proti sdělení Policie ČR č.j. PSP-897/OKS-ČJ-377-2005), ve kterém sám zdůrazňuje, že *„informace je povinen žalobci poskytnout ten povinný subjekt, o jehož spis se jedná“*. V dané věci se jedná o spis Ministerstva dopravy a spojů, na které nechť se žalobce se svou žádostí obrátí.

Dále bylo v odvolacím řízení zjištěno, že na listě č. 40 je obsažen Úřední záznam kontrolora [REDAKCE] ze dne 15.3.2006, který popisuje skutečnosti zjištěné u oddělení správního řízení ODSA Magistrátu hl. m. Prahy v Praze 4 při šetření provedeném k podání žalobce v zastoupení [REDAKCE], nejedná se tedy o součást spisu správního orgánu Magistrátu hl. m. Prahy č.j. MHMP-44692/2004, jak je mylně uvedeno v odůvodnění správního orgánu I. stupně. Povinným subjektem je zde správní orgán I. stupně. Teprve na listech č. 41 a 42 jsou obsaženy informace ze správního spisu zpracovávaného správním orgánem odboru dopravně správních agend Magistrátu hl. m. Prahy pod č. j. MHMP-44692/04. Dle publikované judikatury (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5A 158/2001) ust. § 23 zákona č. 71/1967, o správním řízení (dále jen „zákon č. 71/1967 Sb.“, (nyní § 38 správního řádu) o nahlížení do spisů bezesporu slouží k získávání informací o správním spise či jeho části pro účastníky řízení, jejich zástupce či jiné osoby. Ačkoli zákon č. 71/1967 Sb. má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, ust. § 23 zákona č. 71/1967 Sb. je ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. naopak ustanovením zvláštním. V případech na které se vztahuje § 23 zákon č. 71/1967 Sb. nelze tedy aplikovat zákon č. 106/1999 Sb. Vzhledem k uvedenému byl žalobce odkázán ohledně seznámení s informacemi na listech spisu č. 41 a 42 na příslušný správní orgán.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba. V podané žalobě žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal, že se na jeho vydání sice vztahoval správní řád a rozhodnutí bylo vydáno s odkazem na ust. § 90 správního řádu, ve skutečnosti důsledně podle tohoto zákona postupováno nebylo. Napadené rozhodnutí, které je datované dne 30.10.2008, nebylo v rozporu s ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu předáno k doručení dne 30.10.2008, nýbrž pozdějšího, jiného dne a na písemnosti ani na poštovní zásilce tato skutečnost není vyznačena.

Napadené rozhodnutí rovněž ponechalo bez jakékoliv reakce zjevnou vadu prvostupňového rozhodnutí. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že bylo vydáno podle ust. § 67 odst. 1 správního řádu, ačkoliv tento zákon na řízení v této věci, v době vydání rozhodnutí, nedopadal.

Namítal, že postup, který zvolil žalovaný, když požadované informace neposkytl s odkazem na ust. § 2 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. tento zákon neumožňuje. Pro zvolený postup neexistují materiální a formální podmínky. V případě, že se požadované informace nevztahují k působnosti povinného subjektu, se dle ust. § 14 odst. 3 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. žádost odloží a povinný subjekt tuto odůvodněnou skutečnost sdělí žadateli do 3 dnů. V tomto případě se žádné rozhodnutí o neposkytnutí informací nevydává. V projednávaném případě je z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zřejmé, že od počátku až do konce správní orgány rozhodovaly o částečném odmítnutí žádosti o informace v režimu ust. §15 zákona č. 106/1999 Sb. a že odůvodnění rozhodnutí o neposkytnutí informací se v průběhu řízení postupně vyvíjelo od argumentace, že jde o informace, určené pro vnitřní potřebu správních orgánů, přes argumentaci ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., až po odkaz na ust. § 2 odst. 1 a 3 zákona č. 106/1999 Sb.

Tvrdil, že výrok rozhodnutí je vnitřně nekonzistentní. Pokud by totiž byla naplněna hypotéza právní normy, obsažená v § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., pak žalovaný nemůže žalobce odkazovat na příslušný orgán územní samosprávy, neboť poskytnutí takových informací vůbec není v působnosti zákona č. 106/1999 Sb. a tudíž neexistuje žádný orgán, na který by žalobce mohl povinný subjekt odkázat, neboť poskytnutí takových informací není v působnosti žádného orgánu.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nerespektoval závazný právní názor, vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.5.2008, č.j.: 7 Ca 149/2006-32, v jehož odůvodnění soud provedl výklad ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého osoba, která není povinna informace poskytnout, musí být nepochybně osobou odlišnou od orgánu státní správy, orgánu územní samosprávy a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky. Doplnil, že ústřední orgán státní správy (ministerstvo) a orgán územní samosprávy (magistrát) nejsou osobami, nýbrž jsou správními úřady, které nedisponují právní subjektivitou, nejedná se o osoby fyzické ani právnické, nýbrž o orgány veřejné moci, zřízené podle norem veřejného práva, jednající jménem státu, obce nebo vyššího územně správního celku. Výše uvedený názor žalovaný nerespektoval a rozhodl znovu obdobně, pouze s odkazem na jiná zákonná ustanovení. Skutkové důvody rozhodnutí jsou však obdobné, jako u rozhodnutí předchozího.

Dále žalobce shrnul podstatné skutečnosti. Žalobce dne 9.3.2005 podal u správního orgánu I. stupně stížnost na protiprávní jednání policisty dne 24.3.2004 při silniční kontrole a projednávání podezření z přestupku u [REDAKCE], kdy jednak poté, kdy orientační dechová zkouška byla pozitivní, nejenže nebylo provedeno lékařské vyšetření na alkohol, ale dokonce policista prohlásil, že pokud podezřelý provedení lékařského vyšetření nepožaduje, tak se mu podrobit nemusí. Dále poté, kdy byl policistou vyplněn a podepsán formulář oznámení o přestupku, do kterého se [REDAKCE] vyjádřil a tento podepsal, byly do tohoto úředního záznamu dodatečně, propisovací tužkou odlišného odstínu modré barvy, policistou dopsány další údaje, konkrétně o čase konzumace alkoholu podezřelým. Za situace,

kdy prošetřování stížností bylo až do 31.12.2005 vyloučeno z působnosti zákona č. 71/1967 Sb. a vyhláška č. 150/1958 U.l. neobsahovala žádná procesní ustanovení, ani neupravovala nahlížení do stížnostních spisů, žalobci nezbylo, nežli dne 16.12.2005 podat žádost o informace. Žalobce žádal o informace o obsahu celého spisu oddělení kontroly a stížností Policie ČR, Správy hlavního města Prahy č.j. PSP-229/OKS-ST-102-2005, týkajícího se vyřizování jeho stížnosti ze dne 9.3.2005 na protiprávní jednání policisty dne 24.3.2004 při silniční kontrole a projednávání podezření z přestupku u [REDAKCE], včetně dodatečného dopisování údajů do formuláře oznámení o přestupku policistou poté, kdy byl formulář již vyplněn a podepsán. Žalobce výslovně žádal, aby byl seznámen s obsahem celého stížnostního spisu a aby mu bylo umožněno pořídit si nebo mu byla vydána jeho kopie. V rozporu s požadavkem žalobce správní orgán I. stupně účelově rozpitval jeho žádost na prvočinitele tak, že celý a kompletní spis rozčlenil na jednotlivé části, ohledně kterých žalobce odkázal na jiné orgány s odůvodněním, že jde o materiály poskytnuté těmito orgány. Správní orgán I. stupně nijak nevysvětlil, proč by se žalobce měl obracet na jiné orgány, když jde o materiály, které byly obstarány a do stížnostního spisu založeny právě za účelem prošetření jeho stížnosti. Jedná se tedy o podklady pro závěr kontrolního orgánu Policie ČR o míře oprávněnosti jeho stížnosti, tj. o důkazní prostředky sui generis, bez jejichž opatření by řádné vyřízení stížnosti nebylo vůbec myslitelné. Žalovaný tento postup povinného subjektu potvrdil, i když výrok formuloval jinak. Žalovaný přitom stejně, jako předtím správní orgán I. stupně, odepřel žalobci přístup k důležitým listinným důkazům, obsaženým ve stížnostním spise, neboť obsahem listin na č.l. 34 - 39 stížnostního spisu je metodický pokyn bývalého Ministerstva dopravy a spojů ze dne 4.12.2002 k usměrnění činnosti a k postupu při projednávání přestupků podle § 30 zákona č. 200/1990 Sb. Obsahem listin na č.l. 41, 42 stížnostního spisu jsou 2 fotokopie oznámení o přestupku ze dne 24.3.2005. Tyto fotokopie oznámení o přestupku jsou provedeny barevně, jinak se neliší od černobílé fotokopie téhož oznámení o přestupku, kterou žalobce přiložil ke stížnosti. Z uvedeného je dle žalobce zřejmé, že žalovaný ho účelovým postupem nepřipustně odkazuje na jiné orgány, ačkoliv stížnostní spis a podklady v něm obsažené jsou spisem jejím vlastním a předmětné listiny na č.l. 34 - 39 a č.l. 41, 42 jsou důležitými důkazními prostředky a byly pro posouzení důvodnosti jeho stížnosti klíčové.

Doplnil, že nelze účel žádosti o informace účelově rozmělnovat na prvočinitele a rozpitvát, co je obsahem toho kterého listu spisu, neboť primárně požadovaná informace se týkala celého stížnostního spisu, ne jeho jednotlivých listů. Informace na jednotlivých listech spisu ve svém souhrnu tvoří novou, ucelenou informaci a o takovou bylo žádáno. K tomu žalobce odkázal na komentář k zákon č. 106/1999 Sb. autor Korbel, F. a kol. a rovněž na stanovisko správního orgánu I. stupně v rozhodnutí ze dne 27.6.2006, č.j.: PSP-278/OVK-ČJ-201-2006, které řeší tuto problematiku ve prospěch žadatele o informace. Dle žalobce se správní orgán I. stupně dopouští libovůle v rozhodování, neboť o obdobných věcech rozhoduje různě a nikoliv shodně. To je dostatečně zřejmé z porovnání odůvodnění rozhodnutí ze dne 27.6.2006, č.j.: PSP-278/OVK-GJ-201-2006 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Mezi základní znaky právního státu přitom patří princip rovnosti v právech, jehož neoddelitelnou součástí je i předvídatelnost rozhodnutí orgánů veřejné moci a z toho vyplývající právo na to, aby v obdobných případech bylo rozhodováno ze strany orgánů veřejné moci stejně a nikoliv odlišně. K tomu žalobce odkázal na názor Ústavního soudu, uvedený v nálezu sp.zn.: III. ÚS 268/98 ze dne 9.7.1998, v nálezu sp.zn.: I. ÚS 98/04 ze dne 29.6.2005 a v nálezu sp.zn.: II. ÚS 566/05 ze dne 20.9.2006. Jakkoliv je v uvedených nálezech zmíněna rozhodovací praxe obecných soudů, lze dle žalobce tytéž závěry vztáhnout i na rozhodovací praxi orgánů veřejné správy.

Rovněž poukázal na to, že stížnostní spisy jsou svojí povahou správními spisy sui generis. S účinností od 1.1.2006 bylo vyřizování stížností zařazeno do správního řádu.

Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j.: 2 As 38/2007-78 ze dne 13.8.2008 z něhož vyplývá, že je-li po nabytí účinnosti správního řádu (tj. od 1.1.2006) podána žádost o nahlédnutí do stížnostního spisu a nebo pořízení jeho kopie, řídí se taková žádost (pokud byla podána v době od 1.1.2006) ust. § 38 správního řádu a nikoliv již zákonem č. 106/1999 Sb., a to i v případě spisů, vytvořených a ukončených před nabytím účinnosti správního řádu. V případě podání nové žádosti o nahlédnutí do předmětného stížnostního spisu a pořízení jeho kopie, by se tak nyní již postupovalo v této věci podle § 38 správního řádu a znepřístupnění listin na č.l. 34 - 39 a č.l. 41, 42, by tak vůbec nepřicházelo v úvahu.

Rovněž tvrdil, že žalovaného zásah do práva na informace nebyl nezbytný. K tomu poukázal na čl. 17 Listiny základních práv a svobod a tvrdil, že omezit právo na informace lze za současného splnění dvou podmínek: zákonem (podmínka formální) a jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti (podmínka materiální). Dále poukazyval na odlišné stanovisko soudkyně JUDr. Elišky Wagnerové, Ph.D. k nálezu Ústavního soudu sp.zn.: ÚS 31/03 ze 23.2.2004, čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech č. 120/1976 Sb., čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod č. 209/1992 Sb., a k němu se vztahující rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 10 Ca 144/2005-37 ze dne 23.2.2007. Namítal, že v napadeném rozhodnutí není nijak zdůvodněno, z jakého důvodu správní orgán považuje za nezbytné v demokratické společnosti omezit žalobcovo právo na poskytnutí informací o obsahu stížnostního spisu, pokud jde o ty části spisu, které obsahují listiny shromážděné jako podklady nezbytné pro vyřízení jeho stížnosti a které sloužily jako důkazní prostředek. Dle žalobce v projednávaném případě omezení práva na informace o obsahu stížnostního spisu není nezbytné ani nutné.

Z uvedených důvodů žalobce žádal, aby soud zrušil napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

V doplnění žaloby ze dne 12.1.2009 žalobce dále namítal, že listina na č.l. 41, 42 stížnostního spisu - barevná fotokopie oznámení o přestupku ze dne 24.3.2004 - byla sepsána příslušníkem Policie ČR, a to ještě předtím, nežli bylo správní řízení u Magistrátu hlavního města Prahy zahájeno, tzn. autorem této listiny je sama Policie České republiky, nikoliv Magistrát hlavního města Prahy. Jedná se tudíž o úřední dokument, sepsaný Policií ČR, který byl teprve následně, až po jeho sepsání policistou, předán Magistrátu hlavního města Prahy a jím byl také využit jako důkazní prostředek ve správním řízení, vedeném o podezření z přestupku [REDAKCE]. Zároveň se však jedná o úřední dokument, který byl využit jako důkazní prostředek v rámci prošetřování stížnosti žalobce, které prováděla Policie ČR (nikoliv Magistrát hlavního města Prahy) a proto byl jako jeden z podkladů pro vyřízení stížnosti založen také do stížnostního spisu Policie ČR. Tím se ovšem předmětná listina stala součástí stížnostního spisu, vedeného správním orgánem I. stupně, do něhož se nahlížení neřídí § 23 zákona č. 71/1967 Sb. a na jehož vedení se zákon č. 71/1967 Sb. vůbec nevztahuje (§2 písm. b). Postup žalovaného, je proto nezákonný a svévolný, neboť ust. § 23 zákona č. 71/1967 Sb. by bylo aplikovatelné, pokud by žalobce žádal primárně o informace o obsahu správního spisu

Pokud jde o neposkytnutí informací na č.l. 34-39 stížnostního spisu, žalobce tvrdil, že tyto listiny netvoří vůbec žádný spis, ale jsou pouze součástí stížnostního spisu správního orgánu I. stupně. Obsahem těchto listin je metodický pokyn bývalého Ministerstva dopravy a spojů ze dne 4.12.2002 k usměrnění činnosti a k postupu při projednávání přestupků podle § 30 zákona č. 200/1990 Sb. Jedná se o pokyn, jehož optikou byl posuzován postup policisty, proti němuž stížnost směřovala a proto také byl tento pokyn v kopii do stížnostního spisu Policie ČR zařazen, neboť i v tomto případě se jednalo o jeden z podkladů pro prošetření stížnosti žalobce. V daném případě metodický pokyn (jeho fotokopie) opustil sféru Ministerstva dopravy a spojů a stal se součástí stížnostního spisu Policie ČR v rámci šetření,

vedeného na základě žalobcem podané stížnosti. Není proto sebemenšího důvodu, proč by ohledně této listiny mělo být omezeno žalobcovo základní právo na informace a proč by se žalobce měl obrátit s novou žádostí o informace na Ministerstvo dopravy a spojů.

Pokud jde o odkaz žalovaného na žalobcem vyjádřený právní názor v řízení o jiné žádosti o informace, ve kterém žalobce zdůraznil, že „*informace je povinen žalobci poskytnout ten povinný subjekt, o jehož spis se jedná*“. Pak uvedený názor dle žalobce žalovaný vytrhuje ze souvislosti. V označené jiné věci totiž šlo o to, že žalovaný žalobci odmítal poskytnout informace o obsahu stížnostního spisu Policie ČR s odůvodněním, že spis momentálně nemá, protože byl zapůjčen soudu a odkazoval žalobce s žádostí o informace na Městský soud v Praze, přestože šlo o spis Policie ČR, tudíž soud ohledně tohoto spisu vůbec nebyl povinným subjektem podle § 2 zákona č. 106/1999 Sb.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zároveň uvedl, že motivací jeho jednání není cokoliv zatajovat nebo neposkytovat. Při respektování zákonných požadavků jsou žalobci uvedeny ve výroku rozhodnutí příslušné orgány územní samosprávy a státní správy, na které by se měl žalobce pro získání požadovaných informací obrátit. K informacím založeným ve stížnostním spisu na listech č. 34 až 39 sdělil, že jejich původcem je Ministerstvo dopravy a spojů a žalovaný není podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. povinným subjektem. Informace uvedené ve stížnostním spise na listech č. 41 a 42 jsou informace ze správního spisu zpracovávaného správním orgánem odboru dopravně správních agend Magistrátu hl.m. Prahy a byly primárně vytvořeny pro účely Magistrátu hl.m. Prahy. Jejich původcem je sice Policie ČR, ale informace nebyly zpracovány pro její účely. Odkázání na postup podle správního řádu je zcela v souladu se současnou soudní judikaturou. Dle žalovaného je nutné odmítnout žalobcův názor, že v napadeném rozhodnutí nebyl respektován závazný právní názor Městského soudu, podle kterého je v tomto případě neposkytnutí informace s odkazem na ust. § 11 odst. 2 psím. a) zákona č. 106/1999 Sb. nezákonné. Napadené rozhodnutí vychází ze znění § 2 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., jehož použití nebylo v dané věci zpochybněno.

V replice ze dne 1.6.2009 žalobce zdůraznil, že povinným subjektem k vyřízení jeho žádosti je Policie ČR a nikoliv jiné státní či správní orgány, na které ho žalovaný odkazuje. Listiny č.l. 34-39 a č.l. 41-42 stížnostního spisu jsou součástí spisu jako celku, do spisu byly založeny jako jedny z podkladů pro vyřízení stížnosti, tedy jako důkazní materiál sui genesis, což platí zejména o listině na č.l. 41-42, jejímž autorem je sama Policie ČR (nikoliv Magistrát hl.m. Prahy) a která je stěžejním důkazem pro posouzení předmětu podané stížnosti, tj. že policistou do ní byly dodatečně dopisovány další údaje. Navíc jde o listinu totožnou s tou, kterou žalobce sám přiložil ke stížnosti jako důkaz a která se liší jenom tím, že její fotokopie na č.l. 41-42 je barevná a nikoliv černobílá. Zároveň zopakoval, že důvody pro neposkytnutí informací nejsou vůbec dány a že nežádal, aby byl seznámen s každou jednotlivou listinou stížnostního spisu, ale aby byl seznámen s obsahem celého stížnostního spisu.

Soud rozhodoval ve věci bez nařízení ústního jednání podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci vyslovili s takovým postupem soudu souhlas.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je opodstatněná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 2 písm. b) zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení, ustanovení tohoto zákona se nevztahují na projednávání a vyřizování stížností a podnětů občanů a organizací, kde platí zvláštní právní předpisy. Je-li však ze stížnosti nebo podnětu patrné, že je zcela nebo zčásti podáním ve smyslu tohoto zákona, postupuje se v tomto směru podle jeho ustanovení.

Podle ust. § 23 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. účastníci řízení a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisů s výjimkou protokolů o hlasování a pořizovat si z nich výpisy.

Podle odst. 2 správní orgán může povolit nahlédnout do spisů i jiným osobám, pokud prokáží odůvodněnost svého požadavku.

Podle odst. 3 správní orgán je povinen učinit opatření, aby nahlédnutím do spisů nebylo porušeno státní, hospodářské nebo služební tajemství, nebo zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti.

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. v rozhodném znění (znění ke dni podání žádosti žalobce), povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány a orgány územní samosprávy a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky.

Podle odst. 2 povinnými subjekty jsou dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti.

Podle odst. 3 zákon se nevztahuje na poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního právního předpisu.

Podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

Podle ust. § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. v znění ke dni vydání rozhodnutí soudu při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Soud posoudil žalobní námitky takto:

Námitku žalobce, podle které nejsou dány důvody pro neposkytnutí informací, shledal soud oprávněnou.

K uvedené námitce ze správního spisu vyplynulo: Žádostí ze dne 14.12.2005, doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 16.12.2005, se žalobce podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. obrátil na správní orgán I. stupně s žádostí o poskytnutí informací o obsahu celého spisu oddělení kontroly a stížností Policie ČR, Správy hlavního města Prahy č.j.: PSP-229/OKS-ST-102-2005, týkající se vyřizování jeho stížnosti na protiprávní jednání policisty dne 24.3.2004 při silniční kontrole a projednání podezření z přestupku u Tomáše Šimůnka, včetně dodatečného dopisování údajů do formuláře oznámení o přestupku poté, kdy byl formulář již vyplněn a podepsán. Žalobce výslovně žádal, aby byl seznámen s obsahem celého stížnostního spisu, týkajícího se vyřizování jeho stížnosti a aby mu bylo umožněno pořídit si nebo mu byla vydána jeho kopie.

Rozhodnutím ze dne 10.2.2006, č.j.: PSP 118/OKS-ČJ-85-2006 správní orgán I. stupně podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a podle ust. § 67 odst. 1 správního řádu rozhodl tak, že žádosti žalobce o poskytnutí informací ze stížnostního spisu pod č.j.: PSP-229/OKS-ST-102-2005 se v části nevyhovuje. Neposkytnou se informace z uvedeného spisu na listech č. 34 až 39, a na listech č. 40 až 42 podle ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že před ukončením šetření stížnosti, v průběhu jejího vyřizování a opatřování podkladů, byly mj. v části opatřeny podklady, obsažené na listech č. 34 až 39 a 40 až 42, které byly poskytnuty správnímu orgánu I. stupně pro účely šetření a posouzení stížnosti. Informace z vymezené části spisu nelze žalobci poskytnout, vzhledem k zákonné překážce. Žalobci se neposkytnou informace uvedené na listech 34 až 39, obsahující výlučně vnitřní pokyn Ministerstva dopravy a spojů ze dne 4.12.2002, vydaný ve věci usměrnění činnosti – 17/02/160 - při projednávání přestupků podle § 30 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Správní orgán I. stupně tuto informaci neposkytl s odkazem na ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., neboť se jedná o podmíněně předané informace pro účely Policie České republiky osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá. Pokyn je označen nápisem: „*Materiál je určen pouze pro vnitřní potřebu adresátů úřadů*“. Odpovědná osoba uvedeného úřadu nesdělila správnímu orgánu I. stupně souhlas s poskytnutím informací z uvedeného pokynu třetím osobám. Dále se žalobci neposkytnou podmíněně předané informace správního orgánu Magistrátu hl. m. Prahy, týkající se spisu pod č.j. MHMP-44692/2004, vedené na listech č. 40 až 42 podle ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., neboť se jedná o podmíněně předané informace pro účely Policie ČR. Odpovědná osoba uvedeného správního orgánu nesdělila správnímu orgánu I. stupně souhlas s poskytováním informací třetím osobám.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 9.3.2006 odvolání. O odvolání žalobce žalovaný rozhodl dne 23.3.2006, pod č.j.: PPR-65-PK-2006. Tímto rozhodnutím bylo na základě odvolání žalobce změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž nebylo zčásti vyhověno žádosti žalobce o poskytnutí informací podle ust. zákona č. 106/1999 Sb. tak, že z jeho výroku byla odstraněna část ve znění „*a podle ust. § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád*“. Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že žádost žalobce byla posuzována v souladu s vyhl. č. 150/1958 Ú.l., o vyřizování stížností, oznámení a podnětů pracujících, neposkytnutá část spisového materiálu se pak vztahuje výlučně k vnitřním pokynům. K informacím na č.l. 34-39 uvedl, že se jedná o vnitřní pokyn jiného povinného subjektu - Ministerstva dopravy a spojů - poskytnutý Policii ČR v rámci součinnosti a určený pouze pro vnitřní potřebu správních orgánů vymezených v hlavičce tohoto usměrnění. Tím toto usměrnění naplňuje znaky zákonné překážky ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona. Kopie listiny nacházející se na listech č. 40 až 42 správního spisu se týká řízení probíhajícího u Magistrátu hl. m. Prahy pod č.j. MHMP-44692/2004. V tomto řízení má obviněný z přestupku právo nahlížet do spisu. Tato kopie pak byla poskytnuta pro vnitřní šetření povinného subjektu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž tvrdil, že části spisu, které mu poskytnuty nebyly, žádný „vnitřní“ charakter nemají. Nejedná se o informace, které by se vztahovaly výlučně k vnitřním pokynům nebo personálním pokynům povinného subjektu. Žalobce navíc svou žádostí nežádal poskytnutí informací o vnitřních předpisech ani o informace předané od jiných subjektů.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.5.2008, č.j.: 7 Ca 149/2006-32 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 23.3.2006, č.j.: PPR-65/K-PK-2006 a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. V odůvodnění rozhodnutí městský soud uvedl, že pro zodpovězení otázky, kdo je povinnou osobou, je nutno vycházet výhradně z definice uvedené v ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. za použití argumentu a contrario. Osoba, která není povinna informace poskytovat, musí být tedy nepochybně osobou odlišnou od orgánu

státního, orgánu územní samosprávy a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky. Informace, které nebyly žalobci poskytnuty, byly předány Ministerstvem dopravy a spojů, ústředním orgánem státní správy, a Magistrátem hl. m. Prahy, orgánem územní samosprávy. Oba tyto subjekty spadají pod definici povinných subjektů ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval nezákonně, když informace s odkazem na ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. neposkytl a nezákonné je i rozhodnutí žalovaného, který tuto vadu v odvolacím řízení neodstranil. Zároveň městský soud konstatoval, že argumentace tím, že se informace vztahuje k vnitřním pokynům správních orgánů, není namístě. Tato skutečnost totiž není v případě, kdy informace není poskytnuta podle ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., rozhodná.

Po zrušení rozhodnutí ze dne 23.3.2006, č.j.: PPR-65/K-PK-2006, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.5.2008, č.j.: 7 Ca 149/2006-32, žalovaný rozhodl o odvolání žalobce žalobou napadeným rozhodnutím.

Za rozhodné pro posouzení výše uvedené námitky považuje soud charakter žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 14.12.2005. V uvedené žádosti žalobce s odkazem na ust. § 13 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. požádal o poskytnutí informací o obsahu stížnostního spisu správního orgánu I. stupně, týkajícího se vyřizování stížnosti žalobce na protiprávní chování policisty. Současně žalobce požádal o umožnění pořízení kopií listin obsažených ve spisu. Tedy žalobce žádal o nahlížení do stížnostního spisu a pořízení kopií skrze zákon č. 106/1999 Sb. Stížnostní spis správního orgánu I. stupně č.j.: PSP-229/OKS-ST-102-2005 byl veden podle vládní vyhlášky č. 150/1958 Ú.l., o vyřizování stížností, oznámení a podnětů pracujících (dále jen „vládní vyhláška“) (viz rozhodnutí ze dne 23.3.2006, pod č.j.: PPR-65-PK-2006). V rozhodném období (tj. ke dni 16.12.2005, kdy byla žalobcem podána žádost o poskytnutí informací) bylo sice obecně nahlížení do spisu správního orgánu upraveno ust. § 23 zákona č. 71/1967 Sb. Zákon č. 71/1967 Sb. však v ust. § 2 písm. b) vylučoval použití zákona na projednávání a vyřizování stížností a podnětů občanů a organizací, kde platí zvláštní právní předpisy. Tímto zvláštním právním předpisem byla mj. i vládní vyhláška. S ohledem na skutečnost, že v projednávaném případě byl stížnostní spis, o jehož obsahu žalobce žádal poskytnout informace, veden podle vládní vyhlášky, tj. v režimu odlišném od zákona č. 71/1967 Sb., je nutno žádost žalobce podřadit režimu zákona č. 106/1999 Sb. K obdobnému závěru ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.8.2008, č.j.: 2 As 38/2007-78 (blíže viz www.nssoud.cz).

V projednávaném případě žalobci nebyly poskytnuty informace na č.l. 34-39 a č.l. 41 a 42 stížnostního spisu. Informace na č.l. 34-39 stížnostního spisu, obsahující písemnost Ministerstva dopravy a spojů ze dne 4.12.2002 označenou jako „*Usměrnění činnosti - 17/02160- při projednávání přestupků podle § 30 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů*“, nebyla žalobci poskytnuta s tím, že se tato písemnost vztahuje k působnosti Ministerstva dopravy a spojů. K informacím na č.l. 41 a 42, obsahující 2 fotokopie oznámení o přestupku ze dne 24.3.2005, žalovaný uvedl, že se na ně vztahuje ust. § 23 zákona č. 71/1967 Sb., zároveň byl žalobce odkázán na Magistrát hl.m. Prahy. Uvedený postup není v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb.

Dle soudu je na rozhodnutí správního orgánu, které písemnosti, s výjimkou podání účastníků řízení, zařadí do správního spisu. Obecně správní orgán písemnost, jejímž původce není účastník řízení, zařazuje do správního spisu pouze tehdy, jestliže se písemnost vztahuje k předmětu řízení a má tedy určitý význam pro rozhodnutí ve věci. Zařazením písemnosti do správního spisu se tato písemnost stává řádnou součástí správního spisu a podkladem, s nímž má právo účastník řízení se seznámit, neboť k němu správní orgán při rozhodování věci přihlíží. Dle náhledu soudu není důvod se domnívat, že v projednávaném případě by tomu mělo být jinak. Jestliže tedy správní orgán I. stupně zařadil předmětné písemnosti do stížnostního spisu, učinil tak z důvodu, že se vztahovaly k žalobcem podané stížnosti, a tedy

byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně o stížnosti žalobce, s nímž má právo žalobce se seznámit.

Pokud jde o informace na č.l. 34-39 stížnostního spisu, pak tyto obsahují písemnost, kterou Ministerstvo dopravy a spojů reagovalo na změnu kompetencí v právní úpravě problematiky alkoholismu v oblasti provozu na pozemních komunikacích, ke které došlo ke dni 1.1.2003. Obsahem uvedené písemnosti je tak shrnutí dosavadní právní úpravy problematiky alkoholismu v oblasti provozu na pozemních komunikacích. Ministerstvo dopravy a spojů z doslovné citace právní úpravy problematiky alkoholismu v oblasti provozu na pozemních komunikacích vyvozuje postupy a povinnosti orgánů Policie ČR a následně i správních orgánů, projednávajících přestupky z této oblasti, v rámci uskutečňování dohledu nad dodržováním právních předpisů v oblasti provozu na pozemních komunikacích, a zcela obecně řeší situace, ke kterým ve skutečnosti může dojít. Za uvedeného stavu věci, kdy předmětná písemnost byla zařazena ve stížnostním spisu správního orgánu I. stupně a její obsah se dotýkal činnosti správního orgánu I. stupně, nemůže obstát tvrzení žalovaného, že se jedná o informace, vztahující se působnosti k Ministerstvu dopravy a spojů.

Nad výše uvedenou soud rovněž sděluje, že na písemnost Ministerstva dopravy a spojů ze dne 4.12.2002 nedopadá ani omezení práva na informace podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2008, č.j.: 5 As 28/2007-89 je rozhodným faktorem při výkladu pojmu „vnitřní pokyn“ vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu. Týká-li se však takové „vnitřní pokyny“ aplikačních postupů ve veřejné správě ve vztahu k veřejnosti, nelze takové pokyny podřadit pod uvedenou výluky z práva na informace. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě předmětná písemnost upravovala postup orgánů Policie ČR a správních orgánů ve vztahu k veřejnosti při uskutečňování dohledu nad dodržováním právních předpisů v oblasti provozu na pozemních komunikacích, nelze na ní vztáhnout výluky dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

Pokud jde o informace na č.l. 41 a 42 stížnostního spisu, tj. 2 stejné fotokopie oznámení o přestupku ze dne 24.3.2005, soud předně uvádí, že původcem uvedené písemnosti byl správní orgán I. stupně a rovněž tato písemnost byla zařazena do stížnostního spisu správního orgánu I. stupně. Vzhledem k tomu, že původcem písemnosti byl správní orgán I. stupně, v jehož spisu se tato písemnost i nacházela, neshledal soud důvod, pro který by měl být žalobce odkazován na Magistrát hl.m. Prahy. Pokud jde o tvrzení žalobce, že ust. § 23 zákona č. 71/1967 Sb. je ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. zvláštním, soud se již výše zabýval skutečností, pro které nelze ust. § 23 zákona č. 71/1967 Sb. v projednávaném případě aplikovat. Konečně odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn.: 5 A 158/2001 není relevantní. V tomto případě sice byla Nejvyšším správním soudem řešena otázka umožnění nahlížení do správního spisu skrze zákon č. 106/1999 Sb., avšak správní řízení a spis, do něhož bylo účastníkem řízení žádáno nahlédnout, se řídil zákonem č. 71/1967 Sb., tzn. nedopadala na něho výjimka stanovená v ust. § 2 písm. b) zákona č. 71/1967 Sb., jak tomu je v projednávaném případě.

Z výše uvedených důvodů shledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Protože soud shledal důvody správních orgánů, pro které nebyly žalobci informace poskytnuty, jako liché a zároveň neshledal žádné jiné důvody pro omezení práva žalobce na informace podle zákona č. 106/1999 Sb., postupoval v souladu s ust. 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného. Zároveň soud správnímu orgánu I. stupně nařídil poskytnout požadované informace ve lhůtě 30 dnů. Pokud se týká informací na č.l. 34 až 39 nařídil soud poskytnutí informací v úplném rozsahu, u informací na č.l. 41 až 42 soud v souladu s ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a ust. § 11

občanského zákoníku nařídil poskytnutí informací v rozsahu údajů, které neumožňují identifikaci osoby, jíž se tyto listiny týkají.

Vzhledem k tomu, že soud shledal oprávněnou námitku žalobce, podle které nejsou dán důvody pro neposkytnutí informací, a správnímu orgánu I. stupně nařídil, aby žalobci byly poskytnuty požadované informace, nezabýval se již zbylými námitkami žalobce, neboť za této situace by to postrádalo smyslu.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplacení soudního poplatku ve výši 2.000,-Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 29. února 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: [redacted] zastoupen [redacted] advokátem se sídlem [redacted] proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2010, č. j. MV-14233-2/KM-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce požádal žádostí ze dne 12. 1. 2010 podanou podle zákona č. 106/1999 Sb. Policii ČR, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, o poskytnutí těchto informací:

1. Kolik cizinců bylo pracovišti Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu v letech 2008-09 poučeno o právu požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území České republiky a o podmínkách tohoto pobytu dle § 42e odst. 2. zákona č. 326/1999 Sb.
2. Kolika cizincům bylo poskytnuto potvrzení pracovišti Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu v letech 2008-09 dle § 42 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.
3. U každého takového cizince, kterému bylo poskytnuto poučení nebo potvrzení dle bodu 1 a 2, poskytnutí informace spočívající v písemném sdělení

- a) spisové značky, pod kterou byla věc vedena,
 - b) uvedení věci, ve které byla poučení či potvrzení nebo oboje vystavována dle bodu 1 a 2,
 - c) která expozitura ÚOOZ poskytovala v jednotlivých případech poučení či potvrzení nebo obojí dle bodu 1 a 2,
 - d) které státní zastupitelství dozorovalo každý jednotlivý případ, ve kterém bylo vydáváno poučení či potvrzení nebo oboje dle bodu 1 a 2, a pod jakou spisovou značkou byla tato věc u státního zastupitelství vedena.
4. Zda byla v jednotlivých trestních věcech, ve kterých bylo postupováno dle § 42e odst. 2 a 3 zákona č. 326/1999 Sb. v letech 2008-09, založena v trestním spise informace o poučení dle § 42e odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. nebo o vydání potvrzení dle § 42 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.
 5. Zda v trestních řízeních, v nichž byly svědky osoby dle bodu 1 a 2, byla před obviněnými a jejich obhájci v těchto trestních řízeních utajena skutečnost, že tyto osoby byly poučeny dle § 42e odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. nebo jim bylo vydáno potvrzení dle § 42e odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. nebo obojí.
 6. Zda v trestních řízeních, v nichž byly svědky osoby dle bodu 1 a 2, byla dozorujiícímu státnímu zastupitelství oznámena skutečnost, že tyto osoby byly poučeny dle § 42e odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. nebo jim bylo vydáno potvrzení dle § 42e odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. nebo obojí.

Povinný subjekt (Policie ČR, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu) k žádosti žalobce o poskytnutí informací týkajících se poučování cizinců o právu požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území ČR dle § 42e zákona o pobytu cizinců neformálně (přípisem) sdělil, že požadované informace neexistují.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím postup povinného subjektu potvrdil.

Žalobce v podané žalobě namítá, že povinný subjekt nemohl jeho žádost o informace vyřídit neformálně, ale mohl toliko

- odkázat na zveřejněnou informaci, pokud ji již zveřejnil,
- vyzvat žadatele k doplnění či upřesnění žádosti,
- žádost odložit, pokud se požadované informace nevztahují k působnosti povinného subjektu, a sdělit to žadateli, anebo
- vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

V tomto konkrétním případě pak měl povinný subjekt dle žalobce vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti a nikoli věc vyřídit neformálně. Nadto žalobce žádný „dopis“ ze dne 25. 1. 2010 od povinného subjektu neobdržel.

Dále žalobce namítá, že z jeho praxe advokáta je mu známo, že není pravdivá skutečnost, že požadované informace neexistují.

Závěrem žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť není patrné, zda požadované informace neexistují proto, že žádní cizinci nebyli poučeni, anebo proto, že informace nebyly shromážděny a uchovány.

Žalobce navrhuje zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný nejprve podrobně reprodukuje průběh předcházejícího řízení a následně konstatuje, že trvá na svém stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Dále žalovaný konstatuje, že informací se pro účely zákona č. 106/1999 Sb. rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě zaznamenaný způsobem uvedeným v § 3 odst. 3 citovaného zákona. V daném případě takový záznam neexistuje, neexistuje tedy ani požadovaná informace, a tedy povinný subjekt jí nedisponuje. Povinný subjekt neměl povinnost, vyplývající z právního předpisu, či z jeho vlastních potřeb, požadovanou informaci vytvářet. U povinného subjektu nejsou doklady, o kterých žalobce požaduje poskytnout informace, do trestních spisů ani jiných spisů zakládány ani není o nich vedena jakákoli evidence. Není stanovena žádná povinnost záznam o poučení osoby dle § 42e odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. nebo potvrzení vydané dle § 42e odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. zakládat do spisů. Proto není možné požadované informace vyhledat ani jinak opatřit.

Dle žalovaného sdělení o tom, že požadovaná informace neexistuje, spolu s vysvětlením, že její zaznamenávání povinnému subjektu není právním předpisem uloženo, nevyžaduje vydání rozhodnutí, neboť není odmítnutím informace z důvodů uvedených v zákoně č. 106/1999 Sb. Žalobce nebyl tím, že povinný subjekt nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, v žádném případě jakkoli zkrácen na svých právech či právem chráněných zájmech.

K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že jak povinný subjekt, tak žalovaný svým rozhodnutím žalobci sdělili, že povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponuje ani je ke své činnosti nepotřebuje a ze zákona ani z žádných interních aktů řízení nevyplyvá povinnost je pořizovat a ukládat.

K námitce, že žalobce neobdržel „dopis“ povinného subjektu ze dne 25. 1. 2010 žalovaný uvádí, že povinný subjekt má vykázano jeho odeslání nikoli jeho doručení, neboť dopis byl odeslán elektronickou poštou na žalobcem uvedenou elektronickou adresu pro doručování. Kromě toho se žalobce ve stížnosti na postup povinného subjektu vůbec nezmiňuje o tom, že by odpověď povinného subjektu neobdržel, a navíc na žalobcem uvedenou elektronickou adresu povinný subjekt již doručoval v minulosti (např. sdělení ze dne 29. 12. 2009, na které žalobce reagoval, takže jej obdržel).

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Při jednání konaném u zdejšího soudu dne 17. 10. 2012 setrvali oba účastníci na svých argumentech a návrzích, nadto zástupkyně žalobce poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56, s tím, že na základě tohoto rozsudku mělo být v nyní posuzované věci vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Dále zástupkyně žalobce uvedla, že pokud povinný subjekt nemá požadované informace v listinné podobě, měl je zjistit např. výsledkem policistů.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V první řadě soud konstatuje, že povinný subjekt jakož i žalovaný uvedli, že žalobcem požadované informace nelze poskytnout, protože jimi povinný subjekt nedisponuje, u povinného subjektu neexistují a ani je povinný subjekt není povinen mít. Byť žalobce v žalobě konstatuje, že z jeho praxe advokáta je mu známo, že požadované informace existují, toto své tvrzení žádným způsobem nedoložil a nijak průkazně nezpochybnil, že by tvrzení povinného subjektu o tom, že požadované informace neexistují a že povinný subjekt nemá povinnost je mít, neodpovídá skutečnosti. Pokud jde o poukaz zástupkyně žalobce při jednání, že požadované informace měly být zjištěny výsledkem policistů, je třeba poukázat na § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., dle něhož *informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního*. Informací tak pro účely zákona č. 106/1999 Sb. nejsou paměťové stopy, neboť lidskou nervovou soustavu dozajista nelze považovat za „nosič“ ve smyslu právě citovaného zákonného ustanovení.

Soud rovněž neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným z žalobcem tvrzeného (ale ani jiného) důvodu, neboť rozhodující pro procesní postup povinného subjektu je skutečnost, že požadované informace neexistují a povinný subjekt nemá povinnost je mít, a je zcela nerozhodné, z jaké konkrétního důvodu informace, které povinný subjekt nemá povinnost mít, neexistují. Nadto jak z přípisu povinného subjektu, tak z žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že požadované informace nemá povinný subjekt k dispozici z toho důvodu, že je neukládá a že ani nemá povinnost je ukládat.

Pokud jde o poukaz žalobce, že žádný „dopis“ ze dne 25. 1. 2010 od povinného subjektu neobdržel, soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobci byl „dopis“, jímž povinný subjekt vyřídil jeho žádost o informace, zaslán elektronicky dne 26. 1. 2010 na elektronickou adresu dle přání žalobce, tj. [REDAKCE]. Podal-li následně žalobce stížnost dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., v níž namítal, že v zákonné lhůtě mu buď měly být poskytnuty požadované informace, nebo mělo být vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pak tato stížnost byla žalovaným řádně vyřízena vydáním rozhodnutí, v němž bylo žalobci podrobně vysvětleno, že jím požadované informace u povinného subjektu neexistují a že je ani povinný subjekt nemá povinnost mít.

K hlavní žalobní námitce směřující proti procesnímu postupu povinného subjektu soud konstatuje, že vydání rozhodnutí o odmítnutí žalobcovy žádosti o informace nepřicházelo v úvahu. V daném případě se totiž uplatnilo speciální ustanovení § 3 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., který za doprovodnou informaci považuje mimo jiné informaci o tom, že požadovaná informace neexistuje. Žádost o informace je tak v souladu se zákonem vyřízena poskytnutím informace, a to konkrétně doprovodné informace o neexistenci požadované informace, tedy nikoli odmítnutím žádosti.

Tato zákonná úprava nijak neztěžuje žadateli případnou následnou ochranu jeho práv. Zatímco proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti může žadatel podat odvolání k nadřízenému orgánu a následně i správní žalobu, obdobně v případě poskytnutí doprovodné informace může

k nadřízenému orgánu podat stížnost dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. a následně správní žalobu. Právní úprava zakotvující poskytnutí doprovodné informace na místo vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti tedy ani nepřináší žadateli větší komplikace a horší právní postavení či nižší komfort při následném uplatňování jeho práv.

V tomto směru pak je třeba pokládat poukaz zástupkyně žalobce při soudním jednání na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56, za obsoletní, neboť v uvedeném rozsudku byla posuzována situace dle skutkového a právního stavu, který zde byl před novelou zákona o svobodném přístupu k informacím provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., jenž nabyl účinnosti dnem 23. 3. 2006. Touto novelou byl do zákona č. 106/1999 Sb. vnesen institut stížnosti (§ 16a), který právě – jak podáno shora – umožňuje žadateli o informace, na rozdíl o předchozí právní úpravy vyložené Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku (na č. l. 61), efektivní obranu i v situaci, kdy na místo poskytnutí informace je žadateli povinným subjektem sděleno, že požadovaná informace neexistuje.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by mu náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. října 2012

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: [redacted] zastoupen [redacted] advokátem se sídlem [redacted] proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2010, č. j. MV-14235-2/KM-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce požádal žádosti ze dne 4. 1. 2010 podanou podle zákona č. 106/1999 Sb. Policii ČR, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, o poskytnutí veškerých informací obsažených v aktech metodického vedení, jakož i v jiných výkladech či pokynech povinného subjektu, které se týkají aplikace § 42e zákona č. 326/1999 Sb., kterých je povinný subjekt původcem, popřípadě podle kterých postupoval nebo ke kterým přihlížel při své činnosti v období od roku 2006 do konce roku 2009, a to včetně aktů metodického vedení, jiných výkladů či pokynů, které jsou v současnosti zrušeny, nebo podle kterých se již fakticky nepostupuje.

Povinný subjekt (Policie ČR, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu) k žádosti žalobce o poskytnutí informací neformálně (přípisem) sdělil, že požadované informace neexistují.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím postup povinného subjektu potvrdil.

Žalobce v podané žalobě namítá, že povinný subjekt nemohl jeho žádost o informace vyřídit neformálně, ale mohl toliko

- odkázat na zveřejněnou informaci, pokud ji již zveřejnil,
- vyzvat žadatele k doplnění či upřesnění žádosti,
- žádost odložit, pokud se požadované informace nevztahují k působnosti povinného subjektu, a sdělit to žadateli, anebo
- vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

V tomto konkrétním případě pak měl povinný subjekt dle žalobce vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti a nikoli věc vyřídit neformálně. Nadto žalobce žádný „dopis“ ze dne 11. 1. 2010 od povinného subjektu neobdržel.

Dále žalobce uvádí, že považuje za nepravdivé tvrzení žalovaného, že požadované informace neexistují, neboť je mu znám obsah materiálu předložený Ministerstvem vnitra vládě pod č. j. MV-83337-20/OAM-2008 navazující na usnesení vlády č. 810 ze dne 2. 7. 2008 a č. 502 ze dne 16. 5. 2007. Z předkládací zprávy k tomuto materiálu vyplývá, že „základním cílem Programu podpory při potírání nelegální migrace je zajištění efektivní spolupráce mezi osobami, které obdržely pomoc k nedovolenému přistěhovalectví, orgány činnými v trestním řízení a dalšími zainteresovanými subjekty...“. Z toho žalobce dovozuje, že musí existovat akt metodického vedení, jakož i jiné výklady či pokyny povinného subjektu, které se týkají aplikace § 42e zákona č. 326/1999 Sb., podle kterých postupoval povinný subjekt.

Žalobce navrhuje zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný nejprve podrobně reprodukuje průběh předcházejícího řízení a následně konstatuje, že trvá na svém stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Dále žalovaný konstatuje, že informací se pro účely zákona č. 106/1999 Sb. rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě zaznamenaný způsobem uvedeným v § 3 odst. 3 citovaného zákona. V daném případě požadovaná informace neexistuje, a tedy povinný subjekt jí nedisponuje. Proto není možné požadované informace vyhledat ani jinak opatřit.

Dle žalovaného sdělení o tom, že požadovaná informace neexistuje, spolu s vysvětlením, že její zaznamenávání povinnému subjektu není právním předpisem uloženo, nevyžaduje vydání rozhodnutí, neboť není odmítnutím informace z důvodů uvedených v zákoně č. 106/1999 Sb. Žalobce nebyl tím, že povinný subjekt nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, v žádném případě jakkoli zkrácen na svých právech či právem chráněných zájmech.

K námitce žalobce, že neobdržel „dopis“ povinného subjektu z 11. 1. 2010 žalovaný konstatuje, že povinný subjekt má vykázano jeho odeslání nikoli jeho doručení, neboť to bylo provedeno prostřednictvím elektronické pošty na žalobcem uvedenou elektronickou adresu. Kromě toho se žalobce ve stížnosti na postup povinného subjektu vůbec nezmiňuje o tom, že by odpověď povinného subjektu neobdržel, a navíc na žalobcem uvedenou elektronickou adresu povinný subjekt již doručoval v minulosti.

K námitce ohledně materiálu předloženého Ministerstvem vnitra do vlády žalovaný sděluje, že se jednalo o materiál zpracovaný odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (nikoli povinným subjektem) a tento materiál žádné závěry ohledně vydání či užívání metodických aktů či jiných interních předpisů určených k aplikaci ustanovení § 42e zákona č. 326/1999 Sb., neobsahoval a ani tomuto útvaru ministerstva není o takovýchto písemnostech nic známo.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Při jednání konaném u zdejšího soudu dne 17. 10. 2012 setrvali oba účastníci na svých argumentech a návrzích, nadto zástupkyně žalobce poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56, s tím, že na základě tohoto rozsudku mělo být v nyní posuzované věci vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Dále zástupkyně žalobce navrhla provedení důkazu listinou ze dne 7. 3. 2012 od Policie České republiky. Návrh na provedení důkazu touto listinou soud zamítl pro nadbytečnost, neboť listina nezachycovala žádné skutečnosti nasvědčující existenci žalobcem požadovaných informací.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V prvé řadě soud konstatuje, že povinný subjekt jakož i žalovaný uvedli, že žalobcem požadované informace nelze poskytnout, protože jimi povinný subjekt nedisponuje, u povinného subjektu neexistují a ani je povinný subjekt není povinen mít. Žalobcem odkazované dokumenty předkládané Ministerstvem vnitra do vlády pak jen stěží mohou mít charakter aktů metodického vedení, výkladů či pokynů, když se jedná o vládní dokumenty povahy programové a politické, nikoli řídicí. Nadto vláda není ani orgánem kompetentním k tomu bezprostředně metodicky řídit činnost Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu. Dovožoval-li žalobce z obsahu těchto dokumentů existenci metodický, řídicích apod. aktů vztahujících se na postupy povinného subjektu, jedná se jen o spekulaci žalobce, o ničím nepodloženou hypotetickou úvahu. Žalobce žádným způsobem nedoložil a nijak průkazně nezpochybnil, že by tvrzení povinného subjektu o tom, že požadované informace neexistují, neodpovídá skutečnosti.

Pokud jde o poukaz žalobce, že žádný „dopis“ ze dne 11. 1. 2010 od povinného subjektu neobdržel, soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobci byl „dopis“, jímž povinný subjekt vyřídil jeho žádost o informace, zaslán elektronicky dne 12. 1. 2010 na elektronickou adresu dle přání žalobce, tj. [REDAKCE]. Podal-li následně žalobce stížnost dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., v níž namítal, že v zákonné lhůtě mu buď měly být poskytnuty požadované informace, nebo mělo být vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pak tato stížnost byla žalovaným řádně vyřízena vydáním rozhodnutí, v němž bylo žalobci podrobně vysvětleno, že jím požadované informace neexistují.

K hlavní žalobní námitce směřující proti procesnímu postupu povinného subjektu soud konstatuje, že vydání rozhodnutí o odmítnutí žalobcovy žádosti o informace nepřicházelo v úvahu. V daném případě se totiž uplatnilo speciální ustanovení § 3 odst. 6 zákona č. 106/1999

Sb., který za doprovodnou informaci považuje mimo jiné informaci o tom, že požadovaná informace neexistuje. Žádost o informace je tak v souladu se zákonem vyřízena poskytnutím informace, a to konkrétně doprovodné informace o neexistenci požadované informace, tedy nikoli odmítnutím žádosti.

Tato zákonná úprava nijak neztěžuje žadateli případnou následnou ochranu jeho práv. Zatímco proti rozhodnutí o odmítnu žádosti může žadatel podat odvolání k nadřízenému orgánu a následně i správní žalobu, obdobně v případě poskytnutí doprovodné informace může k nadřízenému orgánu podat stížnost dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. a následně správní žalobu. Právní úprava zakotvující poskytnutí doprovodné informace na místo vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti tedy ani nepřináší žadateli větší komplikace a horší právní postavení či nižší komfort při následném uplatňování jeho práv.

V tomto směru pak je třeba pokládat poukaz zástupkyně žalobce při soudním jednání na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56, za obsoletní, neboť v uvedeném rozsudku byla posuzována situace dle skutkového a právního stavu, který zde byl před novelou zákona o svobodném přístupu k informacím provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., jenž nabyl účinnosti dnem 23. 3. 2006. Touto novelou byl do zákona č. 106/1999 Sb. vnesen institut stížnosti (§ 16a), který právě – jak podáno shora – umožňuje žadateli o informace, na rozdíl o předchozí právní úpravy vyložené Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku (na č. l. 61), efektivní obranu i v situaci, kdy na místo poskytnutí informace je žadateli povinným subjektem sděleno, že požadovaná informace neexistuje.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by mu náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. října 2012

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková